

FÆRØSKE SAGN

OG

FORTÆLLINGER

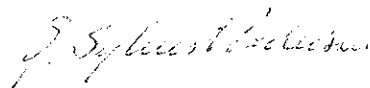
FORORD.

Gransker man den færøske oldtidshistorie, så vrimler det med ”sære” sagn og fortællinger
Om, hvorledes øerne fik de navne, som de har i dag.

Men også sagn om kæmper og kampe, samt om hvorvidt det var danskerne eller
nordmændene, der var de første (eller var det irske munke ??), der gjorde landgang og
bosatte sig på Færøerne , fortæller oldtidshistorien om.

I det følgende har jeg forsøgt at gengive nogle af disse herlige sagn og fortællinger, som jeg
håber vil fange din interesse en times tid.

Mine kilder er Niels Christoffer Winther , Færingetidende og Oldtidshistorien.

G.Sylvest Pedersen

Torshavn

1998

DEN FØRSTE BEBYGGELSE PÅ FÆRØERNE.

I et gammelt skrift af den irske munk Dicuil fra omkring år 825 beskrives Færøerne for første gang, som nogle øer beliggende nord for Shetlandsøerne. Dicuil beskriver nogle munke, som i år 725 bosatte sig på disse fjerne nordliggende øer.

Nordmændene bosatte sig permanent i år 830 i Funningur på Østerø, og de ”smed” munkene ud.

Men oldtidshistorien har et andet bud på, hvem der var de første der bosatte sig på Færøerne - og det var danskerne.

Men lad nu sagn og historie tale for sig selv :

I en meget fjern fortid var der i Danmark en konge ved navn Fróði. Han rejste meget på havet, og især drog han ofte til Irland, hvor han havde erobret en del af landet.

Fróði udrustede en flåde, ikke kun med krigere, men også med hele familier. Disse familier skulle bosætte sig i Irland. Køer, får og heste blev også bragt med på togtet.

En kraftig storm bragte imidlertid Fróði ud af kurs og førte ham langt mod nord og tæt på Færøerne. – Færøerne var dog ikke kendte på det tidspunkt.

Efter storm blev det vindstille, og øerne var indhyllede i tæt tåge, som det altid sker om sommeren (Poltermjørki).

Flådens mandskab vidste ikke, hvor de skulle sejle hen, så de lå stille og blæste i horn og lurer for ikke at skilles. Således lå de i mange dage, og de begyndte at lide af vandmangel, og kreaturerne var ved at dø af tørst.

Folkene lagde mærke til store flokke af fugle, der fløj forvildede rundt i tågen i alle retninger, så hvor der lå land, var umuligt at sige.

Kong Fróði aflagde da et løfte til sine guder, at såfremt han fandt land og kunne få vand, så ville han ofre til dem og lade landet bebygge, dersom det var egnet til det.

Midt på eftermiddagen den selvsamme dag, brød solen igennem, og højt over tågen i solens retning, kunne man se det øverste af et forbjerg forholdsvis tæt på.

En båd med udvalgt mandskab skulle ro mod forbjerget, og alle skibene skulle på række følge efter, så de, hvis tågen skulle skjule dem, havde kontakt med hinanden via horn og lurer. Båden kom ind under det stejle forbjerg FRODEBØ-NÝPA (Nýpa = forbjerg, der hælder udad). Derefter roede man lidt længere mod syd, og man hørte en elv, der styrtede ned ad klipperne.

Kong Fróði fik besked – og han ville selv være den første, der satte foden på land

Man roede mod land, der var tæt indhyldet i tåge – man hørte brændingen og elven. Men der lå et skær udfør elvens udløb, så man kunne ikke komme ind. Fróði sagde da, at guderne havde taget mod hans løfte og derfor velsagtens også udpeget ham et landingssted.

Ikke langt fra elven er der en GJÖGV (smal vig). Dette er det eneste sted, hvor strandkanten er tilgængelig, indtil man kommer forbi indløbet til TRANGISVAG (Trangis = trang og smal).

Her steg kong Fróði i land, og han kaldte stedet for ÖLDVIKS GJÓ (Vig fra Oldtiden).

Et stykke fra landingsstedet er der en græsbegroet dal, hvor der findes nogle store nedstyrede basaltstykker, næsten helt flade på oversiden. Her ofrede Kong Fróði til guderne. Dalen hedder ÁSADALUR (Gudedal).

Køerne kom i land, men strandkanten mod elven var ujævn og meget stenet. Man gik da op mod den hældende hammer, eller brink, under fjeldet, hvor bygden á HAMRI nu findes. Her løber der en stor elv, MØLLE-ELV. Køerne drak og lagde sig i græsset. Da Kong Fróði så dette, sagde han : ” Kúgvur hvíli kvöður konu rætti”! (Hvor koen hviler sig bebudes et behageligt opholdssted for konen).

Tågen lettede og flåden roede ind i fjorden. Imidlertid byggede kongen en gård á LAÐI (den frugtbare jord). Rester af gården kan endnu ses : Høgården og en del af indhegningen, og det viser, at gården har haft en anseelig størrelse.

Kongen holdt nu råd med sine høvdinge, og det blev besluttet at opgive togtet til Irland det år, og lade familierne bosætte sig i denne bygd á LAÐI, som blev kaldt FRODEBØ (FRÓBA).

Kreaturene trivedes og blev fede, men dagene begyndte imidlertid stærkt at tage af, og heraf sluttede kongen, at øerne måtte ligge nordligere, end de steder, han normalt besøgte. Sammen med nogle af sine mænd forlod han øerne og sejlede sydpå, men lod de familier, der blev tilbage, beholde de medbragte kreaturer.

Året efter kom han tilbage og havde da flere får med sig, som han lod blive, mens han selv tog til Irland, hvor beboerne havde forenet sig og angreb ham med så stor overmagt, at han tabte slaget, og flere af hans folk blev taget til fange. De tilfangetagne fortalte irerne, at kongen havde ladet nogle af sine mænd bosætte sig på nogle nærliggende øer, og derfor nok ville komme igen.

Nogle år efter samlede en konge i Irland nogle folk og gjorde togt til Suderø, hvor de landede i LOBBRA syd på øen. Med sig havde de en krigshund, der hed BRAN, som var utrolig glubsk.

Danskerne flygtede ud til de stejle udhuk mellem bygderne VÅG og LOBBRA, og herfra væltede de sten ned over irlænderne. En stor sten ramte BRAN, som styrtede død i havet.

Den havn, hvor hunden siden drev i land, opkaldtes efter denne og fik navnet LOBBRA. Så måske har hunden heddet Lobbra og ikke Bran. Bran betyder : den dere er glubsk eller farer dristigt frem , men også Bjergstrøm. Lobbra, eller det oprindelige navn, LOBBRAN, som betyder : Spring eller Bjergstrøm. Men navnet Bran bruges stadig som hundenaavn i Skotland.

Irerne led store tab og vendte hjem. De fleste af øens danske beboere vendte ligeledes hjem til moderlandet.

De, der blev tilbage, boede især på den nordlige del af Suderø, og enkelte bosatte sig på nogle af de andre øer.

Sagnet fortæller, at de danske kolonister, da nordmændene strømmede til Færøerne, dels flygtede ind i bjerghuler, hvor de uddøde, dels overmandedes af de nye nybyggere – men også at nogle af dem ved svorgerskab smeltede sammen i familieskab med disse.

Måske er sagnet sandt – måske forholder historien sig ganske anderledes. Men den er sandsynlig.

Hvornår alt dette foregik, er det svært at sætte et årstal på, fordi :

Der har været mange konger med navnet FRÓÐI :

FRÓÐI FRIFRÓÐI (Frode Fredegod), søn af SKJOLDS søn LEV.

Hen efterfulgtes af sønnen HJØRLEV, og denne igen af sin søn ved navn HAVARD, hvis søn hed FRODE.

Kong DAN's søn ved navn FRODE den FRÆKNE, også kaldet FRODE FREDEGOD, og dennes søn FRIDLEV havde en søn ved navn FRODE den GAVMILDE.

Så, som du ser, så har der været mange FRÓÐI. Men det er utvivlsomt, at det ikke skulle have været danskerne, der som de første byggede og bosatte sig på Færøerne.

Et forsigtigt skøn på sagnets datering, lyder på engang mellem 300 og 400 efter Kristi Fødsel.

FÆRØSKE SAGN

NOAH'S ARK PÅ KUNOY.

Sagnet fortæller, at et stykke af NOAH'S ARK ligger på den øverste top af KRÍÐUNGA-FJALL lige ovenfor bygden KUNOY.

Det fortælles, at der engang i gamle dage var én, der ville bortføre noget af vraget, men på vej ned ad fjeldet brækkede han det ene ben – og siden har ingen vovet sig derop igen.

Videre fortæller sagnet, at der skal være en slags krater på toppen af fjeldet. Her over krateret skulle der engang have ligget – og måske liggere det der endnu – et stort træ.

Den der går på fjeldet med det formål at se træet, ser det aldrig. Men den, der tilfældigt passerer forbi, og kommer til at se hen mod krateret, og ikke kender til sagnet, han ser det.

Skærer man i træet, hvorpå der gror søsnegle, så flyder der blod. Man mener derfor, at træet har været et menneske – men hvordan og hvorfor, det er forvandlet til et træ, det ved man intet om.

SKOVE PÅ FÆRØERNE.

Førhen var der skove overalt på Færøerne. Men engang var der nogle færøske høvdinge, der drog på besøg hos Kong OLAV den HELLIGE i Norge.

De medbragte gaver til OLAV, men OLAV mente, at de var af ringe værdi – og på hans forespørgsel om, hvad der voksede på Færøerne, svarede høvdingene, at det stod meget ringe til, og at der ikke voksede skov.

Kong OLAV sagde da : ” Så lad det komme op, som har været i jorden – og det fare ned, som førhen var ovenpå ”!

Dermed sank skovene i jorden og forsvandt for altid.

I GÁSADALUR på VAGAR findes der oppe i hamrene en mængde opretstående sten, som kaldes GARPARNIR (heltene, kæmperne). Disse er , efter sagnet trolde, som OLAV den HELLIGE har forvandlet til sten.

ØER OP AF HAVET.

SVÍNOY og især St. DÍMUN har iflg. sagn oprindeligt været flydende øer, og som oftest indhyllet i tæt tåge, hvilket gjorde, at man sjældent kunne (og kan) se dem.

SVÍNOY var kun oven vande om natten, og hvorledes overgangen fra flydende til fast ø er gået til, beretter iflg. sagn om :

I Bygden VIÐAREIÐI på øen VIÐAREIÐI (VEDØ , TRÆØ), havde man en so, men ingen orne. Og dog fik soen hvert år smågrise. Dette vakte selvfølgelig stor forundring – og ingen begreb, hvorledes dette kunne gå til. Soen savnedes af og til i bygden, men kun for en kort tid ad gangen.

Én af bondens karle fortalte, at soen hver aften svømmede ud til en flydende ø.

En dag, da soen løb gennem bygden hen mod EJÐESVIG, forfulgte man den. En kone fik fat i den og bandt et nøgleknippe i halen på den, hvorefter den sprang i vandet og svømmede fra land.

Kort efter ser man ø komme frem over EJÐETS sydlige del.

Hurtigt bemander man en båd og ror ud til øen. Nu var øen ikke alene synlig, men man kunne gå i land på den – og det skyldtes, at der var bragt jern til øen (nøgleknippet), og det bevirkede, at øen ikke kunne synke igen.

Tågen lettede og mørket forsvandt, og siden har SVÍNOY ligget, hvor den ligger i dag.

Navnet fik den, fordi den var fuld af svin, og her var det, at soen fra VIÐAREIÐI hvert år svømmede til og blev med smågrise.

MYKINES.

Også MYKINES skal have været en flydende ø. Sagnet beretter :

En mand fra SØRVÁG tog jævnligt på fiskeri, men da han nærrede stor frygt for store hvaler, fyldte han altid båden med frisk tyremøg, som han brugte til at skræmme hvalerne med, hvis de kom for tæt på båden.

Da han engang befandt sig vest for VAGAR, opdagede han en stor ø, der steg frem af tågen. Fiskelinerne blev taget op, og han roede så hurtigt han kunne mod øen.

Manden fra SØRVÁG , der først havde opdaget øen, kastede tyremøget op på et næs og gik selv i land.

Øen blev liggende fast p.gr.a. møget som er kastet op på næsset – og derfor fik den navnet MYKINES (MØGØ).

KÆMPEN PÅ KOLTUR.

En kæmpe kom for at slå sig ned på Færøerne – men han syntes, alle øerne var så små, så han planlagde at lægge alle øerne sammen.

Han valgte KOLTUR som sin bopæl, og drog derefter ud for at trække de andre øer til KOLTUR. Den første ø, han kom til, var SKUVOY.

Beboerne på SKUVOY havde aldrig været helt trygge ved at have kæmpen som nabo, og de havde en svag anelse om, at han ville fordrive dem fra øen, så de sagde til ham :
” Er det virkelig dit alvor, at du vil bo på en ø, som KÁLVUR lítli har ejet??”

Da kæmpen hørte, at SKUVOY havde tilhørt en kalv, ville han ikke have den – og han takkede Skuvoyboerne, fordi de havde fortalt ham om dette, og derefter drog han bort igen.

KOLTUR.

Et andet sagn beretter , at en kæmpe fra Island havde i sinde at række KOLTUR til VAGAR, men da det bånd han havde bundet om sit hoved for at trække KOLTUR væk, da det brast, blev KOLTUR liggende, hvor den endnu ligger.

MUNKEN PÅ SUDEROY.

MUNKEN er et fritstående klippestykke ca. 1 mil sy for SUMBA. Der løber en stærk havstrøm forbi MUNKEN. MUNKEN har ikke altid stået på dette sted, men skal være en forstenet kæmpe fra TROLDEBUGT på Grønlands østkyst.

Sagnet er bevaret i det færøske kvad om GANGE-ROLF.

Kæmpen havde båret GANGE_ROLF på sin ryg gennem det dybe hav og sat ham i land på Suderoy. Her opfordrede GANGE_ROLF kæmpen til, når han atter var kommet et stykke fra land, at se mod øst – thi da skulle han skue så smuk en jomfru.

Kæmpen gjorde, som GANGE_ROLF havde sagt. – Og han så den opgående sol, og blev i samme øjeblik forvandlet til dette klippestykke, MUNKEN.

GANGE_ROLF blev kaldt således, fordi hans korpus var enormt, så han ikke var i stand til at ride, men måtte gå. Nogle gange benævnes han også som LANDE_ROLF, fordi han gik i 21 dage for at opdage nye lande.

Det hedder sig fremdeles, at beboerne i SUMBA nedstammer fra ham og derved udmærker sig ved deres mandighed.

RISEN OG KÆLLINGEN.

Der findes mange sagn om klippestykker, øer og holme, der er forstenede væsner, der i levende live har forsøgt at flytte klipperne fra deres oprindelige pladser. Det mest kendte sagn er vel nok om RISEN og KÆLLINGEN.

Nord for bygden EIDI på Eysturoy står 2 store klipper (drangar), der ligner en mand og en kvinde. Disse to kom fra Island for at flytte Færøerne til Island.

Ved det yderste forbjerg af Eysturoy, kaldet EIÐIS KOLLI, klatrede KÆLLINGEN op for at binde et reb i øen. Det første tag, hun tog, var så kraftigt, at den yderste del af fjeldet revnede. (Man kan stadig se, hvor fjeldet rasede ned). Ved andet forsøg gik det ikke bedre. Hendes mand, RISEN, (kæmpen), kunne ikke røkke EIÐIS KOLLI en tomme, lige meget, hvor meget han trak.

Det siges, at KÆLLINGEN endnu stod på fjeldet, da det begyndte at dages, og at hun derfor hastede ned til sin mand, der stod i søen. Men førend de kom af sted, stod solen op, og de blev forvandlede til sten.

RISEN er 75 meter høj, KÆLLINGEN 73 meter.

En anden version af sagnet fortæller, at RISEN og KÆLLINGEN var sendte fra Island for at hente korn, da der på den tid var stor kornmangel i Island. Man ser da også på RISEN og KÆLLINGEN, at de ligesom har en pose hver på ryggen, som skulle indeholde korn.

Endnu en version går ud på, at der var flere kæmper på én gang, der skulle bære øerne væk, men at de alle blev forvandlede til stene, mens de var i færd med dette. Nogle af disse kæmper skal efter sigende være KALLSFLES nord for KALSOY, KONAN nord for KUNOY og DRANGUR vest for VIÐAREIÐI, som for øvrigt skulle være sønner af kæmperne, samt STAPI ved FUGLOY.

DE TO SØSTRE.

To søstre boede på en ø mellem KALDBAK på Stremoy og TOFTIR på Eysturoy. Men da de evig og altid skændtes og altid var uenige- og begge havde et voldsomt temperament – gik øen under, og de druknede.

Hvor øen lå er der nu to såkaldte FLESJER (skær), hvor brændingen altid bryder fra den sydligste ende, hvor den mest ondskabsfulde af de to søstre boede, over på det andet skær. Dette er et symbol på søstrenes stedse værende fjendskab.

KALDBAK betyder KOLD BAG, da det siges, at sneen altid ligger i meget lang tid på fjeldet bag bygden.

Skæret ses ud for munden af af KALDBAKSBOTN. Det ligner periskopet på en ubåd, der stikker op.

NÓLISOY OG SANDOY.

En kæmpe havde i de aller ældste tider i sinde at trække NÓLISOY (Nåleø) til SANDOY.

Han flettede et bånd, hvis ene ende han stak gennem hullet, der endnu den dag i dag er på NÓLISOY's sydende. Den anden ende fastgjorde han i SKÅLEHOVEDET, SANDOY's sydøstligste pynt, hvor der er et lignende hul.

Men efter at have bundet båndet omkring sit hoved, og han havde sat sig i bevægelse, så trak han så voldsomt, at hovedet skiltes fra kroppen.-

Hovedet ligger nu forstenet nordvest for SANDOY, og har navnet TRÖLLHÖVDID.

SULEN PÅ MYKINES.

Som bekendt, så er MYKINES delt i to, nemlig selve MYKINES og MYKINES HOLME. Men hvordan det nu hænger sammen –ja, det ses ud fra de gamle sagn og legender.

Det fortælles, at der boede en kæmpe på VAGAR og en kæmpe på MYKINES. De kom i et vældigt slagsmål på VAGAR. Kampen rasede frem og tilbage. Snart havde den ene overtaget, snart den anden.

På stien fra GÁSADALUR til BØ sloges de. Her ved stien er der en sten, som hedder KÆMPENS FOD. En flad sten med et aftryk i. Det siges, at den ene kæmpe satte af fra VAGAR med en sådan kraft, at hans fod satte aftryk i stenen. Begge kæmper sprang til MYKINES, hvor kampen fortsatte med en sådan voldsomhed, at øen blev delt i to. Kæmpen fra VAGAR tabte slaget.

For ikke at blive slået ihjel, så måtte han love beboerne på MYKINES 3 gaver hvert år – men de måtte aldrig klage over gaverne, for så fik de dem aldrig igen.

De 3 gaver var : en hval , et stykke drivtømmer og en sjælden fugl.

Gaverne kom trofast hvert år – lige indtil man klagede over hvalen : den var grim, enøjet og uspiselig. - - Aldrig mere kom der hval til MYKINES.

Så klagede man over, at drivtømmeret var skævt og ikke kunne bruges til noget som helst. – Heller ikke mere drivtømmer fik man på MYKINES.

Den 3. gave har man imidlertid aldrig klaget over – den sjældne fugl. Og derfor kommer SULEN hvert år til MYKINES – og det er det eneste sted på Færøerne, hvor SULEN hvert år lægger æg og ruger.

KELDAN VÍGDA.

I GÁSADALUR var der ingen kirke, så skolen blev brugt til gudstjenester. Kirkegården er fra 1873, så før den tid blev folk begravet i BØ. Kisten med den afdøde blev båret op over fjeldet til BØ. Turen var overordentligt anstrengende og det eneste sted, hvor bærerne kunne hvile, var ved stenen LÍKSTEINURIN, som står omtrent midtvejs ad vardestien.

Længere fremme passerer man kilden KELDAN VÍGDA. Det fortælles, at et spædbarn fra GÁSADALUR var alvorligt sygt og måtte til lægen i BØ. Undervejs forværredes tilstanden og blev kritisk. I flg. gammel kristen tro fortabte man sin sjæl, hvis man døde udøbt, så en ledsagende præst indviede i al hast kilden og døbte barnet.

GULLBRANDUR.

Et gammelt sagn fortæller om en strid om græsningsrettigheder mellem bonden fra OYNDAFJØRDUR og GULLBRANDUR, som var bonde i FUGLAFJØRDUR.

En dag var de begge ude at drive får sammen på det sted, hvor nu bygden HELLUR ligger. GULLBRANDUR slagter nogle af naboens får, som han ser græsser på sin jord.

I raseri hævner bonden fra OYNDAFJØRDUR sig og stikker GULLBRANDUR ihjel med sin pigstav. Efter mordet anbringer han liget i en lille klippehule, GULLBRANDURSHØLLIÐ, der stadig kan ses tæt ved stedet, hvor fårefolden lå.

Senere på dagen beder bonden sine sønner om at hente de slagtede får ved folden. ”Men,” siger han. ”I skal lade vædderen med det brune forparti ligge.” – GULLBRANDUR var nemlig klædt i brun vadmelskofte.

Da bondens sønner opdager, hvad faderen har gjort, bærer de liget op i fjeldet og begraver det nær passet, som fører til FUGLAFJØRDUR.

Som straf for mordet måtte bonden fra OYNDAFJØRDUR afgive sin del af SKARÐHAGI, som strakte sig over elven LAKSA, der løber ud i OYNDAFJØRDUR.

GULLBRANDUR's grav kan stadig ses ved siden af vardestien. Stedet kaldes for GULLBRANDSLEIÐIÐ.

SKARIÐ.

Fra den øverste varde i passet, SKARIÐ, ser man ud over et fjeldlandskab, som fortæller århundredes historie. Her vogtede hyrderne deres får, og her skar man tørv til ildstederne alt imens man gjorde sit yderste for at stå på god fod med Huldrefolket, som boede i Huldrehøjene.

HULDUEYGGJAR ligger på venstre side af vardestien, når man går fra FUGLAFJØRD over passet SKARIÐ og begynder turen nedover på den anden side. Her fik en Huldrekone i barnsnød hjælp af jordemoderen fra DALBØ. Og hun blev rigeligt belønnet.

Det var også her kvinderne gik op for at malke de græssende køer.

Malkepigernes krus ligger efter sigende stadig i kilden NEYTA-KONUKELDAN, så den vejfarende kan slukke sin tørst, hvad enten turen fortsættes ad stien mod HELLUR eller til udsigtspunktet ALTARIÐ på toppen af RUSTAKAMBUR.

HULDRESTENEN VED OYGGJARVEGURIN.

Lige før svinget ved NORÐADALURSKARIÐ, ganske tæt på Oyggjarvegurinn står en stor kedelig grå sten. Men det er ikke en hvilken som helst sten.

Da NATO i årene 1959-1960 anlagde vejen fra Tórshavn til Mjörkadalur, stod stenen i vejen, og man forsøgte at sprænge den væk med dynamit – men uden held. Nogle af de lokale arbejdere fortalte da, at stenen ikke måtte sprænges væk, da det var en HULDRESTEN (trollsten).

Stenen fik lov at stå.

Under ganske specielle vejrforhold, tyndt lag tåge, hvor solen på en forunderlig måde alligevel er i stand til at trænge igennem, kan man se en lysende corona omkring stenen. Tågen lyser med et svagt grønlig skær – og da skal man tage sig i agt, for da er Huldrefolket ude.

Dersom man lader sig fotografere sammen med stenen under disse lysforhold, så er der kun stenen at se på billederne, når filmen kommer retur fra femkaldelse. Alle personer er væk!! Det er Huldrefolkets skyld.

Under ganske specielle vejrforhold, tyndt lag tåge, hvor solen på en forunderlig måde alligevel er i stand til at trænge igennem, kan man se en lysende corona omkring stenen. Tågen lyser med et svagt grønlig skær – og da skal man tage sig i agt, for da er Huldrefolket ude.

Dersom man lader sig fotografere sammen med stenen under disse lysforhold, så er der kun stenen at se på billederne, når filmen kommer retur fra femkaldelse. Alle personer er væk!! Det er Huldrefolkets skyld.

FÅMJIN.

Doffin (Dagfinnur) hed en mand, som engang boede på Brekku i Hovi på Suðuroy. Han havde fået varer fra nogle købmænd, der sejlede på de store have, og han var kommet i stor gæld til dem. Tilsyneladende kunne han ikke klare at betale gælden tilbage, og de lovede ham, at det skulle komme til at gå ham ilde, hvis de ikke fik, hvad han skyldte dem næste gang de atter kom til Hovi med deres skib.

Doffin turde derfor ikke længere blive i Hovi, men flyttede alt, hvad han ejede vestpå til Vesturvík. Således kaldte man dengang den vig og plads, som i dag hedder Fåmjín.

Doffins søn fulgte med og de slog sig ned i Herdalsbirgi. Her kunne de holde udkig med skibe, eller mænd, der ville forsøge at angribe dem, og i så fald kunne de nå at flygte op i fjeldet og skjule sig.

Doffin anskaffede sig en båd , og han og sønnen roede alene ud på fiskeri.

En dag, da de var roet ud, så de et skib, de ikke kendte. Det så ikke ud til at være fragtskibet, som de var vant til at se mellem øerne.

De fik lyst til at finde ud af, hvad det var for et skib – de trak snørerne ind og roede ud imod det.

Det så ud til, at det var et fredeligt fartøj så de lagde til ved skibssiden og tilbød friskfangede fisk til gengæld for ,hvad de måske kunne være interesserede i.

To kvinder er ombord og de kommer hen til rælingen for bedre at kunne se mændene.

De blev meget forundrede over at se en stor Helleflynder. Sådan en fisk havde de aldrig set før.

Doffin tilbød dem at komme ned i robåden, så ville han og sønnen prøve at fange en til, så de kunne se sådan en fisk i levende live.

Det var vindstille , og havet var roligt , så skibet ville ikke drive væk , når der ikke var vind i sejlene.

Skipperen ville ikke forhindre kvinderne i sådan en oplevelse.

Da kvinderne er kommet ned i båden , ror Doffin og søn væk fra skibet. De kaster lange blikke mod kvinderne – og de bliver lidt småforelskede i dem – så de bliver enige om at ro dem hjem til sig selv.

Solen skinnede klart, og strålerne spillede i den spejlblanke havoverflade. De roede nu hen, hvor sømændene så solen skinne i havet , for herfra kunne man ikke se båden.
Da solnedgangen forsvandt i tågen , roede de i land.

Nogen tid efter at de var roet væk fra skibet , og der ikke var det mindste spor af båden, blev sømændene bekymrede for, om kvinderne ikke skulle komme tilbage, og om disse to mænd skulle have bortført dem.
De råbte fra skibet : ” Få mi , Få mi ” – og derfor skulle Vesturvik have fået navnet Famjin.

Da nu de to kvinder kom i land og blev ført til Doffins hytte, begyndte de at græde. Doffin trøstede dem efter bedste evne , og han klatrede op i fjeldet for at hente et lam, så de kunne få noget rigtigt lækkert at spise.

I en uge lå det fremmede skib og sejlede frem og tilbage langs kysten. Men brændingen var hård , så de kunne ikke komme i land. Søfolkene var heller ikke ligefrem de mest modige, og de var ikke så mange, så de turde ikke kommen våbenløse ind til Doffin og forsøge at befri kvinderne, som han havde røvet fra dem.
De vidste heller ikke, om Doffin havde mange mænd derinde, så de regnede med, at det ville være en farefuld færd.

Så skibet sejlede bort uden kvinderne.

Doffin udspurgte nu kvinderne, hvor de kom fra, og han forstod, at de kom fra Frankrig. Skibet skulle efter planen have været til Irland, hvor den ældste af kvinderne havde sin mand. men skibet var kommet ud af kurs og var blevet ført nordpå til Færøerne.
Den yngste af kvinderne var den andens ledsagerske.
Doffin og søn tog nu hver sin til hustru, og her måtte de to kvinder nu være, langt fra deres fædreland, familie og venner.

Da kaptajnen på det fremmede skib kom til Irland , fortalte han manden ,hvad der var hændt på Færøerne.
Da han forstod, at hans kone var blevet stjålet fra ham, harmedes han meget. Han udrustede et skib og drog selv af sted for at lede efter hende.

Han kom til Tórshavn , hvorfra han havde til hensigt at fortsætte til Suðuroy for at hente hende.
Men i Skorpunarfirdi mødte de præsten fra Suðuroy, som sagde, at det var til ingen nytte at

sejle sydpå , for begge kvinderne var blevet gifte – den ene med Doffin og den anden med hans søn. Tilsyneladende trivedes de så godt, at de nok ikke ville forlade stedet frivilligt – og selvom de skulle, så ville Doffin og mændene i bygden aldrig tillade det.

Da den udenlandske mand hørte dette , besluttede han sig for at blive i Tørshavn med sit skib. Men da han sejlede derfra , tog han præsten med – og han blev ikke sluppet fri førend 2 år efter.

Doffin fik en datter med sin kone. Hun giftede sig med en mand, som bosatte sig i Famjin på det sted, der nu hedder Sjurðurgarði.

Deres datter hed Ragnhild eller Ranvå.

Hun giftede sig med Hargar i Sumba.

Mange prægtige mænd siges at stamme fra disse franske kvinder i Famjin , og iblandt de er , ikke at forglemme jarlesønnerne Albert den Stærke og Gilbert den Føre , som der berettes om i andre af de færøske sagn.

I Famjin Kirke hænger det originale færøske flag, som blev designet og lavet af en ung færøsk student, Lisberg, som læste ved Københavns Universitet i året 1919.

Efter studierne tog han flaget med tilbage til Færøerne. Flaget blev kaldt Merkid , og gør det for øvrigt stadig.

Den 1. April 1948 trådte Hjemmestyreloven i kraft, og Færøerne var ikke længere et amt af Danmark. Ved denne lejlighed blev Merkid det officielle færøske flag.